

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννάντα τρία,
κρίσις θά ζουράνη τους Ρωμικούς άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Άθίνας.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΟΣ τήν εβδομάδα
κι' έναν έγω έξουνάδα
Βυθροματάς θά δίγωμαι
και' στον Άθηνών τήν πόλιν
και' εις τήν Έλλάδα όλην
Βυθρομή γιά κάθε χρόνο

— μόνον μη φορά θά βγαίνω,
— κι' όποτε μου κατεβαίνει.
— γιαι λεπτά δέν έχωμαι.
— και εις τήν άλλοδοπήν,
— δίγωμαι νόμα κι' έντοσην.
— όπότε φράγμα είναι μόνω.

γιά τά ίένα έμωσ μαρη —
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ —
κι' όσοις τόν παρθ δέν δίδει —
Γράμμαται και συνδρομαί —
Γιά τή σέρα και τή μαρη —

— δίνα φράγμα και' σ'ο χέρι.
— ίγινε συνδρομητής,
— θά τόν φά μαύρο έβι.
— άπ' εύθείας πρής έβι.
— κάθε φύλλο μη δέκαρη.

Του Δεκεμβρίου πέμπτη κι' είκοστή
και σχολή του Κυρίου χωριστή.

Πενήντα τέσσερα και τετρακόσα
και περισυτήματα του Άδρου τόσα.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Ξι Ξι κι' άπόρτ τους 'φώναζαν από τά θεωρεία,
κι' εις όλους έρανίριον με τών ματιών τό γλάρωμα
ότι θά πίσω 'σθή Βουλή τρέ κομ ήλ φο μπαγλάρωμα,
μά 'σθήν παράστα τής Βουλής βροντζά μηά τρακατρούκα
κι' εύθως αναγκαιτίζεται ή καθημέρι ματσούκα.
Μπόμπα φωνάζουν άπ' ιδώ, μπόμπα κι' άπ' ίκει πέρα...
Χριστέ και Παναγία μου... θά πέμε στον άέρα,
δουλειαίς με φούνται, πατα τράκι, κακό κι' άντέρα τόση,
και φεύγατε να φεύγωμαι, και ποιος θά μας γλυτώσει;
Κι' ή τρακατρούκα μπέμε και μπου'στ' αυτιάς μας έμυκάτο
κι' Εισαγγηλιές και Φρουραρχοί πρδου άπάνω κάτω....
πιάστε τους Ραβασούλους συναλλάξουν δίαι κι'
ιδώ μας ξετρούπωσαν αναρχικοί διαβόλοι,
κλονούντ' έκ βαθρων τά κλεινά των Άθηνών ιδάση,
τό κόβουν λάσπη Βουλευταί και όημοσιγράφοι,
δαίμων λυσάει και μαίνεται τριγύρω μας άλάστωρ
και φεύγω τουρτουριζάντας κι' έγω μετά των άλλων,
άλλ' ό Βουδούρης, Πρόεδρος τά μάχιστα προγαστωρ,
μυμωμένος αυτελάξει τόν Δουποτι των Ράλλων,
ίρώνασε α' στήν θείον του καθένας άς καθίση
κι' εύθως ή συνδριαιος άς έξακολουθήση
με τίτοια ποζά, Περικλή, και μ' έναν τίτοια τόνο
σάν ναχε γίνει σύγκρουσις τής γής μας με τόν Κρόνο,
Κι' ό Δουποτι σάν έμαθε τό ξαφνικό χαμπάρι
πώς ό Βουδούρης τούβαλε 'στό θάσρος τά γυαλιά,
ίρασκυλίσθη μόνος του κι' έπήγε να κρεπάρη
κι' από τήν ρούρακ τήν πολλή δέν έβγαζε μιλι.
έν τούταις 'στον ίποτισμόν τόν Γαλλίον ύπεικων
και διεθνής τελών κι' αυτός και τυπικόν καθήκων,
ίξ έλιε τής καρδίας του ένθιμουσ συνισαρη
τής ήρωιδος μας Βουλής τό πρώτο παλλήκαρι.

Φ. — Έκείνω τότε τή καιρή, τήν μίαν τών Σαββάτων,
ίκόνταν οι Βουλευταί να βγάλουν τά στραβά των,
κι' έννοιωδες ώς 'στά κόκκαλα τόν τσουχητόν άέρα
κι' ήτον ή συνδριαιος πκάωσ σπουδαιοτέρα,
έσυχνητόντο όηλαδή πιστώσεις μερικαι
όπό τόν τίτλον έκτακτος και συμπληρωτικαι.
'Άλλ' έξαφα, βρή Περικλή, δέν έξρω τί τούσ πιάνει
κι' όλον τό Κωνουβούλιον άγριως έξεμάνη,
κι' άρχίζουσι μίαν ενένεια και μη ντιλικατίτασ,
που' σηκωσαν όπό πιάματις και τήν 'δική μας πίτακ.
«Φτού! νά χαθή, παληάνθρωποι, γουρνίσι, πρωτοκλήρη...
νά κάτσης κάτω 'γρήγορα και λόγος δέν σου πέρται...
άγνωστου προελεύσεως μου φαίνεται πώς είσαι...
έγω άγνωστου, μακαρά;... τό πρόσπου σου φύσις...
φτού 'στό 'δικό σου τρέι φοριές...φτού σου και πάλι φτού...
δέν είσαι μήτε γαίκορας ένός ψωρολεπτού...
σύ να μάς 'πήσ' πουδ' έρχεσαι και πουδε κατεβαίνεις
και πώς 'μπορείς 'ίλευθερα μες 'σθή Βουλή νά μπαίνεις.»
Κι' έγω τούς είπ' από 'ψηλά «βρή άνόρας Βουληρόροι,
μη σπρίγισθε νά φανίσεθ' 'στον κόσμο με τό ζορι
ποσοτόν λεπτεπιλεπτός και τόσοσ ντιλικαίτος,
γενήτε, σάς παρακαλώ, και πρόστακα κομμάτι.»
Κι' οι Βουλευταί σάν νέκωσαν ίλιπνο πού τούς είπα
κι' άρροτός τό στόμα έβγαζε τό κάθε παρλαπίπια,
και ρόματ' άνηψώθησαν κι' Ηρακλεια ματσούκι
κι' άντήχησαν μες 'σθή βοή και όδσ σκαστά χατσούκι.
κι' ένθ' δια τήν ρώμην του καθένας ίγαυρία

‘Ο δὲ Βουδούρης τοῦ γραφῆ «Βρί Δουπού γκαλντοῦπη, εἰμὶ δὲν ῥεθνήκαμε τὴν μπόμα τοῦ Τρικουπή, πού τράνταξε ἄτον βρόντο τῆς ἡ καθὲς ζῆνη χώρα, καὶ ἴτοιμας τζερτζάντζουλας διὰ βουδούρη τώρα ;»

Π. — Μωρὶ χαρὰ ἴσο θάρρος του...

Φ. — ‘Αμμ’ τί θάρρες, βρὶ κοῦκο ;
 εἰμὶς οὐ κασιδιάρηδες, εἰμὶς οὐ Γραουντήδες,
 κί ἂν ἀπομεινόμε ποτὶ χωρὶς παλαιοσυρτοῦκο
 μὰ θὰ περνοῦμε πάντοτε τῆς γῆς καταπατήδες,
 κί ὁ κύριος Πρωθυπουργός, ὁ καπετὰν Μπουρλότος,
 ἔχει κουράγιο σὰν Βαγιάν καὶ Ραβασόλης πρῶτος
 οἱ δὲκα μπόμπαις μὲ τὰ δὸν νὰ στίκεται ποδάρικα
 καὶ ὁδὸς του περισσεύματα νὰ χύνῃ μὲ τὰ φτηνάρια,
 στοιχηματίζω δὲ μὲ οἱ καὶ καθὲ γουρλεματῆ
 πὼς μὲ μπουρλότα βρίσκειται ἡ κάσσα του γαμάτη,
 κί ἂν τοῦ καπνίσῃ ἔξαρνα νὰ τὰ μολοκάρη ὅλα
 θάκησῃον πάγια καὶ μὴ διὰ πάντος τὰ κῶλα.
 Λοιπὸν πού λὶς ὁ Πρόεδρος ἐνένεισε τὸ θάρρος
 κί ἱεῖσφωσαν τὰ στήθη μου ἀπὸ τὸ τόσο βάρος,
 κί ὄλοι τῆς τράκας τὴν βροντὴν σὰν ἥρωας ἀψήφισαν
 καὶ τὰς πιστώσεις, Περικλή, τοῦ Μπουρλοστῆρ ἴψησαν.

Καὶ σὰν ἐπῆγα σπῆτι μου ἐσισηθὲν τὸ μάλλο μου,
 κί ἴψηχνα τὰ πηλώματα καὶ τὸ προσεφάλο μου,
 κί ἴβληπα καθὲ κερμαρκα καὶ καθὲ μου σολότο
 μῆκος κανένας Ραβασόλ μου ἔρῳπος μπουρλότο,
 κί ὅποταν οἱ ἀνάγκη μου μὲ νυκτιδὸν ἱμάτιον
 ἐπῆγα ἴσο ἐνωσῶμεν ὑπὸ μῆδὸν ὁματίον
 ἰκύνταξα ἴσῃ τρῦπα του, μῆπως κί ἴκει ἀκόμα
 μπουρλότο μούδωλε κρυφὰ κανένας φραμασῶνος,
 καὶ τιναχθῶ κικῆν κακῶς οἰκτρὸν κί ἄποδον πτώμα
 καὶ πίσω κατακούτελα ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος.

Π. — Οὐγὸς, ὁραθόντρο Φασουλή, τί ζαφνικό μὰς ὄρῃμα ;
 τί δαίμονας καὶ ἔτων Ρωμῶν τοὺς Ραβασόλ ἱμπῆκε ;
 πὸν νὰ χωθῶ ; πὸν νὰ κρυφῶ ; καὶ πὸς θὰ μ’ ἀσφαλιστε ;
 τὸν νοῦ μας θέτες ἀματις νὰ μὰς τὸν πιπλιστε ;
 Φ. — Μωρὶ κουράγιο, Περικλή, σ’ αὐτὸ τὸ νταβιτούρι,
 μῆμῃσῃ ἴσῃ τὴν παλληκαρῆ τὸν Πρόεδρο Βουδούρη,
 καὶ προσκαλοῦντες βοηθὸν τὸν Ἄρην τὸν Ἐπίστιον
 ἀρῳβῶς εἰς τὸ σολογρόν ἄς τρέχῳμεν Ἠραϊστειον,
 κί ἱμῆις οἱ Χιώταις, Περικλή, εἰμὶς οἱ Βρονταδουστοί,
 πὸν τὸνομά μας σκιαζέται κανένας νὰ τὰκούση,
 μὲ τρακατροῦκα δυνατὴ νὰ συγνοσουλτασάρωμε
 κί ἴντα μὰς λὶς, μισὶ Μπουρλή, νὰ τοὺς τὴν ἀμυλάρωμε ;
 Π. — Λοιπὸν κουράγιο, Φασουλή. ἄς μὴ μὰς σκιαζῶν γδούσοι
 καὶ τρακατροῦκας ριγνῶντας ἄς λέμε ἴσῃ τὸν Τρικουπή :

«Μεγάλε Ραβασόλας,

ἴπῃρ βρερίεξ κί ἄμύλαρε,
 καὶ σὰν ῥωλόγι Ἀγγλικὸ τὴν μηχανὴν μὰς κούρῳζε
 κί ὄλο γὰ περισσεύματα μεγάλα τοιλοπούρῳτε.»

Φ. — Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὶ Περικλή... ἐν μίσῃ πρωτεύουσῃ
 συμβαίνον ἴσῃς ἡμέρας μὰς μωτρωτῳδῶν ὄραματα,
 καὶ σκῆψε κἀτι νὰ σοῦ πῶ κανεὶν νὰ μὴν τὰκούση...
 ἔστειλ ἄνώμμα κί ἱγὼ πρὸς τοὺς ἐν τέλει γράμματα...
 τὸ μὲν ἴσῃ Ἐξοχῳτατον Πρωθυπουργὸν τοῦ κράτους
 κί ὄλιγους λόγους βροντερούς καὶ σημαντικῳτάτους :
 « Ἐσὺ, πὸν μ’ ἴσῃζῳγας μὰς γέροντις τὸ τοῦρῳ,
 πᾶρε γυναικίους φύλακας πρὸς φέρφρησι κεντῳ του,
 γιατὶ μὲς ἴσο Γραφεῖο σου θάβλοδὸ μὲ κλαμαρὶ
 νὰ ριζῶ μελανεῖτα... ἴσο περισσεύματα σου.»

Κί ἔγραφα καὶ ἴσῃ στρωγγα του : μὰς ἔσκασις ἀλήθεια
 καὶ θὰ ρουκῳσῳ μὰς βραδῳ μὲ μπόλικα ρεβίθια,
 καὶ δίχως δῆλοδὸ νὰ σκηχῳτῳ σπαθάτους καὶ Βουδούρη

θὰ ριζῳ παγκλαστέιτα... ἴσῃ τὴν κλασικὴν σὰς μεῦρη.»
 Καὶ μὲ μελάνι κίτρινο κί ἴπῃ κίτρινης κόλλας
 ἔστειλα κί ἴν ἄνώμμα ἴσῃς ἀπορῳσῳσι ὄλας ;
 ἄν τὸ βρερίεξ πᾶφῃτε τὰ δόντρα μου θὰ τριζῳ
 κί ὄλων τῶν ἀπορῳσῳων εἰδοσῳτῳ τὰ κόμματα
 ὅτι πληθῳσῳς τῆς Βουλῆς εῳς φανερὰ θὰ ριζῳ
 σφαιραν καρβαλινεῖτα... ἴσο πατρικῳ σὰς στόματα.
 Αὐτῳ δὲν λὶς ἀπέστειλα μὲ πᾶσαν ἡμίαν,
 ἄλλ’ ἴπῃθῳ δὲν σκηπαθῳ πρὸς τὴν ἀνωμαῖαν
 κί ἄντικεῖται ἴσο γένος μου καὶ ἴσῃν ἀνατροφήν μου
 ἴβωλα εἰς τὰνώμμα καὶ τὴν ὑπογραφὴν μου.
 Αὐτῳ δὲν πῳπῳ πράγματα μικρὰ νὰ τὰ θαρρῳς
 καὶ τῳρα, Περικλήτο μου, ἄντι νὰ μὲ βαρρῳς
 μὲ δυνατὸ κοντοζῳλο ἡ μὲ γερῳ ματσουκα
 νὰ ριγῳς μὲς ἴσο μούτρα μου καμμῳ τρακατροῦκα
 κί ἱγὼ ν’ ἀναντιῳνωμαι μὲ τὸν τρελλὸν τῆς κρότο...
 Π. — Ὅρῳς λοιπὸν, βρὶ Ραβασόλ... μολὸν λαβὶ μπουρλότο.

(Ἐνα φισφις ὁ Περικλῆς πετῳ ἴσῃν Φασουλή
 κί αὐτὸς σὰν Χιώτης γῳζέται ἀλλοὶ καὶ τρίς ἀλλοὶ !)

‘Ο Λόρδος Ζαρωμένος καὶ δίχως κομπασιμὸν εἰσάγει τὸν σπουδαῖον Προῦπολογισμὸν.

Σταθῳτε τῳρα κλαῖοντες μὲ πίστιν καὶ μ’ ἐλπίδα
 ἴσῃνω εἰς τὴν ὁπληγῳα, ἴσῃνω ἴσῃν βαλδῳτα,
 πρὸς τῳνω σῳωμεν σῳμπατες τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδῳας
 καὶ πάντες ἐλεῳσῳτε τῳ Λόρδῳ τῳ Κυρίῳ,
 κί ἄς μὰς τυλίξῳ κόκκινος μακρῳς ζουρλεμανῳσις
 μὲς ἴσο Χριστογενεῖτικῳ τὸν Δεκεμβρίου κρῳ.

Περῳσευμα πραγματικῳν καὶ πάλιν ἐξυφῳνεται
 πρὸς ἀλῳχος κί ἐξυτελισμῳν Τραπεζῳτιῳν τῳρῳνων,
 καὶ πῳρου μὲν ἐφαῖνετο, μὰ ἴσῃς τῳς θὰ φαῖνεται,
 καὶ ὁδὸς εἰπεῖν ἀράτῳν θὰ μὴν καὶ λανθῳν,
 καὶ μῃτε σῳς θὰ βλέπετε τὸ θαῖμα μου αὐτῳ,
 ἐν ἄλλῳσι λόγῳσι ὄπληθῳ θὰ παῖξῳ τὸν κρῳστῳ.

Μικρὸν μὲν ἐκαῖνε ἴσο χαρῳ κί ἄσηματῳ καὶ κρῳνον,
 ἄλλ’ ἐν ἱκανοῖσι τῳν ἱκατομυριῳν...
 μικρὸν κατ’ ἐπιρῳνια, πλῆν μῆγα κατὰ βάθος,
 κί ἱγὼ εἰς τῳτο πιστεύῳ μὲ δύναμιν καὶ πάθος
 ἴσῃν Χάμτρο καὶ τοὺς φίλους του νυχθῳρῳν θὰ σκεῳζῳ :
 ἀπερῳσευμα πὸν φαῖνεται δὲν θέλει κολαῳζῳ.»

Κί ἄς ἡν νομίσῳ, κύριε, κανένας κουνεῖς
 πὼς ἴσῃς ἴσῃζῳγας σῳς ἕκαμα κουτσῳ,
 κί ἂν μῆνῃ τὸν περῳσευμα τὸν νῳν ἀφανῳς
 μὰ θὰ προβῳλῳ κῳπετε καὶ θὰ σῳς λέγη τῳδῳ,
 κί ἴκει πὸν σῳν τοὺς γάχῳδες ἱμπρὸς σῳς θὰ τὸ βλέπετε
 ἴκεινο θὰ σῳς κρῳβῳται καὶ πάλι σῳν νὰ ἴνριπέται.

Τὸ ῥετινὸν περῳσευμα θάνα πολὺ κοκέτιο,
 ἀλλῳθῳτιο, χαδῳάρικο, κί ὄλιγῳν τσαναμπῳτιο,
 θὰ βλέπῳ μὲ τσακῳματα τὴν καθῳμῳ σακκῳυλα
 καὶ μὲ τοὺς ζῳινους καὶ μ’ ἱμῳς θὰ παῖξῳ τὸν μαμαπούλα,